

New York Timesi bestsellerite autor

FERN
MICHAELS

PEIDETUD

Originaali tiitel:
Fern Michaels
Hidden
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori fantaasia vili või põhinevad väljamõeldisel. Igasugune sarnasus tegelike sündmuste ja inimestega, olgu elus või surnud, on juhuslik.

Tõlkinud Önne Sirel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2021 Fern Michaels, Fern Michaels is a registered trademark of KAP 5, Inc. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

R01450525
ISBN 978-9916-31-665-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Proloog

Boston, Massachusetts
Millstone Manor

„Mis mõttes sa ei tea ikka veel, kus see on? Ma maksan sulle selle leidmiseks head raha.“ Mehe raevust jõudu saanud detsibellid oleksid napilt seinad vappuma pannud. „Lihtsalt leia see üles! Ja kiiresti!“ Arthur Millstone lennutas kõnekaardiga telefoni üle kirjutuslaua, pannes nii oma naise Rowena võpatama. Pärast aastatepikkust abielu Arthuriga ei tulnud võpatamist naise puhul kuigi sageli ette. „Ma ütlesin sulle, et sa selle varatombu müügiotsust silma peal hoiaksid!“ Soon mehe kaelal tuksles, kui ta oma raevu naise peal välja elas. Viimane võinuks vanduda, et mehe suust pritsis tatti.

Rowena nipsas rahulikult sigareti otsast tuhka oma maailma-klassi Dubai hotellist pärit Burj al Arabi tuhatoosi. Ta naaldus Arthuri kirjutuslaua vastas seisvas luksuslikus nahast toolil istudes selle seljatoele ja sättis oma pikad, Christian Louboutini kingadesse kängitsetud jalad risti. „Sa saad ju isegi aru, et see müük hõlmas paljusid mööblitükke. *Väga paljusid mööbliesemeid.* Ja need müüdi paljudele erinevatele ostjatele. Niisiis on mööblitükk, kus

hoiti seda dokumenti, ammu läinud. Kuskile. Kes teab kuhu.“
Ta tõi kuuldavale pahameelt väljendava turtsatuse.

„Noh, see lihtsalt ei ole piisavalt hea vabandus, *kallis*,“ ütles mees, kelle hääl sarkasmist nõretas.

„Kas ma tohin sulle meenutada, et sina olid see, kes käis peale, et ma Amberit kasutaksin. Seda edasipüüdlikku kunstikuraatorit sinu klubist.“ Järjekordne pikk mahv sigaretist, millele järgnes Arthuri vastust ootava Rowena tige pilk.

„Mul ei ole sinu sapiste torgete kuulamiseks tuju,“ sisistas mees. Ta osutas kordamööda kingadele naise jalas. „Need? *Need?* Ja see Chaneli kott? Ära unusta, kust see raha tuli. Kui me seda dokumenti ei leia ega hävita, lendab see kõik aknast välja.“ Ta vajus oma toolile. „Pead sa neid rõvedusi just siin suitsetama?“ haugatas ta.

„See on *sinu* tuhatoos, *kallis*. Ja pole need kuskilt otsast su jõledatest Kuuba sigaritest hullemad.“ Järjekordne nipsatus tuha pihta.

„Mul pole aega selle pärast kraagelda, kumma vastikud harjumused on ebameeldivamad.“

„Oeh, Arthur, võta vähe vabamalt, eks ole. See on kadunud, läinud. *Fini. Finito*. See ei ilmu enam mitte kunagi välja,“ ütles Rowena oma seisukoha rõhutamiseks rahulikult sigaretti kustutades.

„Ära ole selles nii kindel. Kui me seda asja kätte ei saa, pole see multimiljardiline imperium enam meie käsutuses. Ja ma ei usu hästi, et vanglas disainerikombinesoone kantaks.“

*Buncombe'i maakond,
Põhja-Carolina Stillwelli kunstikeskus*

Cullen Bodman pühkis oma käed pükse kaitsva tööpõlle sisse puhtaks. Ta taandus sammukese võrra, et oma uusimat käte-

tööd silmitseda. Sildil oli kirjas: THE B.A.R.R.N. See tähendas Bodmani Antiigi-Retro-Restaureerimistöökoda & Namaste kohvikut. Ta õde Luna haakis oma käe venna käevangu. „Hea töö, Cul. Täpselt õigeks ajaks kunstikeskuse suurejoonelise avamise jaoks nädalavahetusel. Ma pean ütlema, et keskuse kõrval asuv kohvik on geniaalne idee.“

„Ma pidin ju su miskitmoodi kaelast ära saama.“ Ta andis õele küünarnukiga kerge müksu.

„Oled sina vast naljamees.“ Luna vastas heatahtlikult mük-sule samaga.

Luna ja Culleni lapsepõlv oli möödunud tagasihoidlikus keskklassi kogukonnas. Nende vanemad olid pensionile minekut kavandavad antiigikaupmehed. Cullen oli kolledži lõpetanud kaks aastat enne Lunat ja seejärel kümme aastat suures arendusfirmas töötanud. Kui nende vanemad oma pensionile mineku plaanist teada andsid, nägi Cullen selles võimalust oma mööbli restaureerimise hobi ära kasutada ja teha algust uue karjääriga, võttes kõigepealt ette vanemate poest ülejäänud kraami. Neil oli õnnestunud rentida ruumid Culleni töökoja ja müügisaali tarbeks koos kõrval asuva poega, kuhu pidi tulema väike kohvik.

Luna oli vaba loominguline hing. Ta kasutas paranormaalsetest püüdlustest tingitult ja oma *alter ego* austamiseks perekonnanime Bodhi. See tähendas sanskriti keeles „valgustatud“. Aga Culleniga koostööd tehes oli ta läbi ja lõhki Cullen.

Samas oli naise huvi inimkäitumise vastu pannud ta omandama kraadi psühholoogias, tugeva fookusega parapsühholoogiale. Luna oli ühtlasi äärmiselt osav kineesika kasutaja, kehakeele tõlgendaja. Ta oskused, nii õpitud kui intuiitiivsed, aitasid tal kohalikes politseijaoskondades vabakutselisena tegutseda, osaledes kadunud inimeste otsinguil, kaasa arvatud üks oluline juhtum koostöös USA föderaalse õiguskaitseteenistuse kadunud laste bürooga.

Nüüd nägid ta plaanid ette tegevuse alustamist poe kõrval asuvas kohvikus, pakkudes soovijatele tuleviku ennustamise teenust ja konsultatsioone Culleni kudedele, olles neile abiks just nende maitsele vastavate mööblitükkide valikul. Tema jaoks tähendas see mõlema maailma parimate osade kokkuklapitamist.

Kui Cullen parasjagu oma töökojas vana mööblit ellu äratades seda värvist ei puhastanud, oli ta läbi ja lõhki ärimees. Ehkki õde ja vend olid paljuski vastandid, moodustasid nad hea paari. Nii oli see alati olnud.

Tagurdava veoauto tuututamine andis märku viimase saadetise saabumisest. Cullen oli ostnud Virginiast, ühelt Restonis tegutsevalt edasimüüjalt mõned tungivalt restaureerimist vajavad esemed. Algselt Bostonist, Massachusettsist ühe mõisa sisustuse oksjonilt soetatud kauba hulka kuulus kümme-kond mööblitükki, alates rokokoostiilis kuldpronksiga ehitud öökapp-pesulauast, mis oli maksuma läinud 10 000 dollarit, Louis XVI stiilis marketeriitehnikas kapist hinnaga 6000 dollarit ja Louis XVI stiilis viietuhandedollarilisest servandist. Kuid Cullenile pakkusid rohkem huvi vanad lagunenud esemed, mis olid pärit mõisa garaažist. Ta kavatses need neli eset igati nauditava taastamisprotsessi abil ellu äratada ja siis headesse kodusse müüa. Ausalt öeldes lootis Cullen vaikselt antiigiarist taanduda ja üksnes restaureerimisele keskenduda. Tal lihtsalt polnud südant seda veel oma vanematele öelda.

Culleni oli ärivaistu, mida täiendasid restaureerimisoskused. Lunal olid oma anded, mida polnud vähe. Koos panevad nad tööle selle „jabura mõtte“, nagu nende isa oli väljendunud, kuuldes, et nad on otsustanud avada oma äri kunstikeskuses.

Luna ja Cullen tassisid mööbli läbi laitmatus korras poeruumi, kus kümned restaureeritud esemed oma uut kodu oota-

sid. Veel neli mööblitükki mahtusid kenasti nende käsutuses olevale tuhandele ruutjalale ära.

Lagunenud sinakat tooni sahtlitega talulaud oli viimane veokilt maha tõstetud ese. Luna liikus selle poole, nagu oleks tegu magnetiga. Kui ta lauaplaati puudutas, läbistas teda judin. Ta polnud kindel, miks, kuid see judin pani teda uskuma, et kõik ei ole laua juures päris õigesti.

Esimene peatükk

Põhja-Carolina

Cullen Bodman oli igas mõttes läbi ja lõhki tüüpiline Ameerika mehe stereotüübi esindaja. Ta oli peaaegu meeter kaheksakümmend sentimeetrit pikk. Kena poiss, saleda ja lihastes kehaga. Füüsiliselt heas vormis. Puutöö tegemine oli andnud talle biitsepsid, mida suurem osa mehi jõusaalis kadestas. Need olid toonuses ja välja joonistunud; niisugused lihased tekivad füüsilist tööd tehes, mitte hantlitega vehkides. Mehele meeldis kätega tööd teha. Igasugu asju ehitada. Kuid vanemad olid teda õhutanud ülikoolis ärijuhtimist õppima. „Selle diplomiga on sulle kõik ukSED avatud,“ oli ta isa soovitus.

Mingil määral oli tal õiguski, kuid tegelikult ei tundnud Cullen ärimaailmas tegutsemise vastu erilist kutsumust. Tema soovis tööd, mida saab teha entusiasmiga, selles osas sarnanes ta oma õega. Mõlemad olid loominguulised ja tundliku natuuriga; mõlemad tundsid end lämmatatuna, kui ei saanud end väljendada. Kuid erinevalt õest tundis Cullen sageli vajadust oma kaastundlikku ja mõistvat poolt varjata. Tema pidi olema kaine mõtlemisega. Vastutustundlik. Kuid jaheda ja kaalutletud

fassaadi taga peitis end heasüdamlik, arvestav ja hella südamega mees. Ta oli pikka sisemist võitlust pidanud, et sisemist ja välimist viimaks ühendada.

Nüüd, kolmekümne viie aastasena, ootas teda viimaks võimalus teha midagi põnevat. See polnud arvutustabelite uurimine ja projekti kuludel silma peal hoidmine. Teiste inimeste projektid. Tüü. Tuu. Kuid *see?* *See* oli meelikõditav. Hoolimata uue ettevõtte asutamisega kaasnevatest rahalistest riskidest avas ta igal hommikul uue päeva saabudes rõõmuga silmad.

Cullen oli niisama õnnelik oma õega kõrvu töötamise võimaluse üle. Lapsepõlves oli ta alati olnud oma õe kaitsja. Ta teadis, et tüdruk osanuks ka ise enda eest seista, kuid talle polnud teadmata ka see, et õel oli lahke ja haavatav hing. Tema empaatia võis teda juhatada radadele, kus inimesed ei pruukinud ta heldemeelsust hinnata.

Veider. Ehkki Luna oli sensitiiv, leidis ta end tihti olukorrast, kus sattus teisi inimesi suuremast supist välja aidates ise kaelani sisse. Vend mõtles vanasõnale kingsepa lastest, kel pole endil kingi. Ta meenutas aega, mil üks õe kolledžiaegsetest toakaaslastest oli tahtnud temalt raha laenata. Luna ei saanud panka minna ja andis rumala peaga toakaaslase kätte oma pangakaardi. Tal polnud põhjust kahtlustada inimest, kellega nad olid ligi neli aastat toakaaslased olnud. Kuid järgmisel hommikul ärgates avastas Luna, et toakaaslane oli ta arve tühjaks teinud ja linnast jalga lasknud. Cullen andis õele ilma moraali lugemata või etteheiteid tegemata kolm tuhat dollarit, millest too oli oma rumalusest tingitult ilma jäänud.

Või seekord, kui keegi musta värviga ja suurte tähtedega Luna korteri uksele sõnad *Napakas. Kuutõbine!* kirjutas.

Ümbruskonna inimeste küsitlemisele ja turvakaamerate salvestiste läbivaatamisele kulus mitu päeva, kuid viimaks sai

Cullen teada, kes see grafitikunstnik oli, ja leidis ta üles. Cullen ei pidanud isehakanud Keith Haringit väga pikalt veenma, et too otsustaks koos oma värvipurgiga kunstnikukarjäärist loobuda.

Cullen naeratas seda lugu meenutades. Jõmpsikas oli umbes kaksteist aastat vana. Cullen jälitas teda koolist koju minnes. Kui Cullen uksekella helistas, avas ukse väga karmi moega naine, kelle lõual oli suur sünnimärk. Sünnimärgist tungis esile jäme ja must, umbes kassi vuntsi mõõtu karv.